Üts paron tulli pärrandudma, kas mul abbi wajja olles? minna lasksi tälle üttelda: „Olge terwe küsimast, seddamaid tullep praosk Heindorff Fehrbelinist nink mo wäümehhe lel Kruse.“ Paron läts ärra nink tõise tulliwa mannu. Praosk olli lina purgemeistre nink Paapsti-ussu oppetaja man olnu nink tõije mulle sõnnumid, et lina kabbeli pääl wõip sedda wõera ussu oppetajat kül matta, ent ilma kella lömata nink ilma laulu laulmata, nink kui üts Lutteruse-ussu oppetaja koolja man tahhap juttust üttelda, sis se om keelomata, ent kabbeli päle ei tohhi ta tulla, enge peap omma juttust kabbeli läwwe een piddama. Se olli mul wäga halle kuulda. Kooljat es wõi ärrawia ilma lubbata, et jo kolmas päiw olli surma tunnist arwata, nink se tarbis olles wajja olnu Austria Keisri käest lubba pallelda. Nink se man olles ka weel tinnakirst wajja olnu, minka koolja tõise pukirsto sisse pantas, kui terda tahhetas paigast ärrawia. Kost minna waene sedda kiik piddi sama nink tallitama! Möllemba sõbra olliwa wõera, wanna Kruse jo 70. ealine jõwweto mees nink kawwest Oldenburgi maalt tulnn. Praosk kit mattust ärratallitada, enne kui kohto polest keelomine wahhele-tulles. Minna anni pärra, ent südda tahtsi lahkuda murrest. Praosk kuuld tõisest kambrist mo ikmist nink läts ärra mattuse pärrast otsust teggema. Minna tahtsi ommale wellele, ke ka Saksamaal reisiman olli, teedmist anda, ent es tija, kon kottal ta olli. Ma lasst tohter Erdmanni käest küski, ent temma es tija ka mo wellest middake. Kost sis weel abbi olli lota? Üts Lutteruse-ussu oppetaja, omma koggoduse silmaterrakene, piddi wõeral maal ilma kella lömata nink ilma laulo laulmata sama-mattetus, kos ka mälletuse-kiwwi ei kela haudude ärraseggamist! Säratsen häddan nink murren tulli Jummalast lähhätetu engel mulle appi, sesamma paron, ke jo henda abbimehhes mulle olli pakkunu, keskealine mees, paron

Kahlen nimmi, Kalzenawist Lättimaalt. Temma olli praoskiga püüdnu kokkosaia, temma käest kiik kuulda sanu nink waimun ligutetu nõuwo wõtnu, mul pärratul läsjal armo näüta, mis Jssand tälle tassugo, ke kulutap: „mes teie sel kigewähhämbal omme wellitside seast ollete hääd tennu, sedda ollete teie mulle tennu!“ Paron Kahlen olli seddamaid Egeri lina sõitnu nink suurtsuggu sõpru nink tutwide läbbi kohtult lubba pallelnu nink sanu, kooljat tõisel päiwal ülle piri wia nink Lutteruse-ussu maal mahhamatta. Temma tõije ütte Lutteruse-ussu oppetajat lähhämetsest Saksama küllast ütten nink meie kõnnelime temmaga ärra, kooljat tõisel päiwal päle kesk-päiwa matta. Oh armas Luik, kuis olli nüüd mo südda rahhul, ma kummardi Jummala armo, ent se Jummala arm saise awwalikus mo ihho silmile sen innemisen, ke häteggemisen minno wasta Jummala kujjo saarnane olli, ni kui pühha kirri Jummala latsist nõwwap! Oh, pallelge teie, pallelgo kiik koggodus Jummalat se Jummala latse eest, ke armo nink heldust om näütnu omma lähhämbat wasta, täwwembat kui minno silm eale om nännu! Neljapäiwal, 5. Julil, tulli paron Kahlen nink tõije omma tõllaga praoskit nink Kruset ütten, wõt minno ka tõlda nink nida saime, enne kui pool tund olli möda-lännu, piri päle wälja nink leüdsime koolja-wankert een, kos kirst pääl olli, kelle seen minno armsa abbikasa kolukehha hengas. Mul halgati Tawit Wirkus meelde, ke Tartun Jumntalaga jätten üttel: „Ei, oppetaja, teil ei sünni muial, kui siin henge heita, kos meie teid omme kätte pääl henguse paika kanname!“ Kos olli nüüd Tawit? Kos koggodus? Wäikesen küllan jäiwa kooljawanker tõllaga saisma. Rahwas tulli kooljaramiga meile wasta, wõttiwa kirsto päle nink saisiwa kirsto ümbre. Üts wäga kallis neljahäleline laul allusteti laulma, kelle eddimäne wärs nidade käwwe: „Mo Jummal, ei tija ma, kos minna kole,